

een extra omstandigheid bij, vooral als het gaat om een arbeidsintensieve onderneming. Bekend is dat een verkrijger die niet zit te wachten op de consequenties van een overgang van onderneming tot op zekere hoogte hierop een regisserende invloed kan hebben door (bij een arbeidsintensieve onderneming) geen wezenlijk deel van het personeel (tot nu toe naar mijn weten uitgelegd als werknemers) over te nemen. In het vervolg zal het voor de 'regisserende verkrijger' zaak zijn nog beter te kijken naar het volledige bestand aan arbeid (waaronder maar niet beperkt tot werknemers), inclusief de mate van historische betrokkenheid. Het is overigens de vraag in hoeverre regie daadwerkelijk een optie zal zijn als het uitgangspunt is dat het personeel essentieel is voor de betreffende onderneming. Dit zal van geval tot geval verschillen.

mr. Y. el Harchaoui
Loyens & Loeff N.V.

Personen- en familierecht

22

Vaststellen behoefte bij partneralimentatie: correcties op de hofnorm

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden zp Arnhem
12 januari 2021, nr. 200.274.428,
ECLI:NL:GHARL:2021:267
(mr. De Groot, mr. Lieber, mr. Van Vugt)
Noot mr. M. Kemmers

Behoeft bij partneralimentatie. Afwijken hofnorm.

[BW art. 1:157]

Essentie: Bij de bepaling van de hoogte van de behoefte dient rekening te worden gehouden met alle relevante omstandigheden. Bij het vaststellen van de behoefte wordt de hofnorm met een aantal correcties als uitgangspunt genomen.

Samenvatting: Het gerechtshof bepaalt dat toepassing van de hofnorm met een aantal correcties leidt tot een reële inschatting van de nahuwelijke behoefte van de vrouw. Het hof overweegt dat de vrouw aan de hand van een behoeftelijst voldoende heeft laten zien welke uitgavenposten bij de huwelijke welstand horen. Het hof merkt daarbij op dat van de vrouw niet kan worden gevergd dat zij exact onderbouwt hoe zij elke euro in de toekomst zou willen gaan besteden. Bij het bepalen van de behoefte van de vrouw neemt het hof een nader omschreven huwelijksperiode als uitgangspunt die volgens het hof representatief is voor de huwelijks welstand, zowel voor wat betreft het inkomen als wat betreft de extra lasten.

[verzoeker],
wonende te [A], feitelijk verblijvende te [B],
verzoeker in hoger beroep,
verder te noemen: de man,
advocaat: mr. G.L.H.M. Sliepenbeek-Sanders te Amsterdam,

en
[verweerster],
wonende te [C],
verweerster in hoger beroep,
verder te noemen: de vrouw,
advocaat: mr. A.M. Heiner te Amersfoort.

1. De procedure in eerste aanleg

Het hof verwijst voor het geding in eerste aanleg naar de beschikking van de rechtbank Midden-Nederland, locatie Utrecht, van 22 november 2019, uitgesproken onder voormeld zaaknummer (verder ook: de bestreden beschikking).

2. De procedure in hoger beroep

2.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het beroepschrift tevens houdende verzoek tot schorsing met producties, ingekomen op 21 februari 2020;
- het verweerschrift met producties;
- journaal- en emailberichten van mr. Sliepenbeek-Sanders van 23 april 2020, 12 november 2020, 20 november 2020 en (twee keer) 23 november 2020, telkens met een of meer producties en/of spreekantekeningen, en
- journaalberichten van mr. Heiner van 10 november 2020 en van 19 november met producties en/of spreekantekeningen.

2.2. Bij beschikking van 26 mei 2020, uitgesproken onder zaaknummer 200.274.428/02, heeft het hof het verzoek van de man tot schorsing van de werking van de bestreden beschikking afgewezen.

2.3. De mondelinge behandeling heeft op 23 november 2020 plaatsgevonden. In verband met het coronavirus heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden door middel van een telefonische (beeld)verbinding (telehoren). Via deze verbinding waren partijen in persoon aanwezig, bijgestaan door hun advocaten.

3. De feiten

3.1. Bij de in zoverre onbestreden beschikking van 22 november 2019 heeft de rechtbank – onder andere – de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Het huwelijk van partijen is [in] 2020 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand.

3.2. De man en de vrouw hebben drie inmiddels volwassen kinderen. Partijen zijn overeengekomen dat de man voor de twee jongste kinderen een bijdrage van € 300,- per kind per maand voldoet.

4. Het geschil

4.1. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank, voor zover hier van belang, de door de man te betalen uitkering in de kosten van levensonderhoud van de vrouw (hierna ook: partneralimentatie) bepaald op € 8.017,- per maand.

4.2. De man is met twee grieven in hoger beroep gekomen van de bestreden beschikking. De grieven zien op de behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man.

De man verzoekt het hof – voor zover nog van belang – de bestreden beschikking te vernietigen (het hof begrijpt: voor zover het de partneralimentatie betreft) en, opnieuw beschikkende, uitvoerbaar bij voorraad, te bepalen dat de huwelijksgerelateerde behoefte van de vrouw € 3.500,- netto per maand bedraagt en het verzoek van de vrouw tot vaststelling van een uitkering in de kosten van haar levensonderhoud alsnog af te wijzen, althans met ingang van de datum van de te geven beschikking een partneralimentatie vast te stellen die het hof juist acht.

4.3. De vrouw voert verweer en verzoekt het hof de bestreden beschikking te bekrachtigen en de verzoeken van de man af te wijzen.

5. De overwegingen voor de beslissing

Aanhechten draagkrachtberekeningen

5.1. Het hof zal bij de bespreking van de behoefte en draagkracht de daarbij behorende berekeningen aan deze beschikking hechten en tot uitgangspunt nemen. Het hof bespreekt hierna alleen die uitgangspunten waarover partijen van mening verschillen.

Ingangsdatum

5.2. De echtscheidingsbeschikking is op 23 maart 2020 is ingeschreven. Het hof zal deze datum als ingangsdatum van de alimentatieverplichting hanteren.

Hoogte van de behoefte van de vrouw

5.3. De behoefte van de vrouw is in geschil. De hoogte van de behoefte van de vrouw is mede gerelateerd aan de welstand tijdens het huwelijk. Bij de bepaling van de hoogte van de behoefte dient rekening te worden gehouden met alle relevante omstandigheden. Dit betekent dat het hof in aanmerking zal moeten nemen wat de inkomsten tijdens de laatste jaren van het huwelijk zijn geweest en daarnaast een globaal inzicht zal moeten hebben in het uitgavenpatroon in dezelfde periode. Daarnaast zijn de reële of de met een zekere mate van waarschijnlijkheid te verwachten kosten van levensonderhoud van belang.

5.4. De rechtbank heeft de behoefte van de vrouw bepaald op basis van de hofnorm. De hofnorm is een in de praktijk ontwikkelde vuistregel om de huwelijksgelateerde behoefte te bepalen. Deze norm sluit aan bij het netto besteedbaar gezinsinkomen van partijen gedurende de laatste jaren van het huwelijk en gaat uit van een daaraan gerelateerd uitgavenpatroon.

De man heeft een aantal omstandigheden aangevoerd waarom de hofnorm niet als maatstaf voor de huwelijksgelateerde behoefte van de vrouw kan gelden. Het hof is van oordeel dat de hofnorm – met de hierna te bespreken correcties – ook in dit geval leidt tot een reële schatting van de nahuwelijkse behoefte van de vrouw. De vrouw heeft aan de hand van een behoeftelijst voldoende laten zien welke uitgavenposten bij de huwelijkse welstand horen. Daarbij kan van de vrouw niet worden gevergd dat zij concreet onderbouwt hoe zij elke euro verwacht te besteden. Het hof neemt in aanmerking dat andere bestedingskeuzes – op basis van persoonlijke voorkeuren of situaties – mogelijk of noodzakelijk zijn en dat het niet aan het hof is zich uit te laten over deze individuele keuzes van de vrouw.

5.5. Het hof zal bij het bepalen van de huwelijksgelateerde behoefte van de vrouw aansluiten bij de periode waarin de man werkzaam was bij [D] en de vrouw en de kinderen in [A] woonden. Deze periode acht het hof representatief voor de huwelijkse welstand, zowel wat betreft het inkomen van de man als wat betreft de extra lasten waarmee rekening dient te worden gehouden.

Het netto besteedbaar gezinsinkomen bedroeg in deze periode € 17.000,- netto per maand. Het hof acht het net als de rechtbank redelijk hierop € 1.500,- per maand in mindering te brengen vanwege dubbele woonlasten. Voor de kosten van de verzorging en opvoeding van de kinderen zal het hof naast de door de rechtbank in mindering gebrachte kosten van

€ 1.500,- per maand de kosten voor de Europese school van € 13.000,- per jaar of afgerond € 1.083,- per maand in mindering brengen. Het hof acht het niet aannemelijk dat uit het bedrag van € 1.500,- per maand (€ 18.000,- per jaar) ook de kosten van de Europese School konden worden voldaan.

Het hof stelt het netto besteedbaar inkomen dat voor de man en de vrouw samen beschikbaar was op (€ 17.000,- -/ - € 1.500,- -/ - € 1.500,- -/ - € 1.083,- =) € 12.917,- per maand en de behoefte van de vrouw op 60% hiervan, te weten afgerond € 7.750,- netto per maand.

Behoeftigheid

5.6. Van behoeftigheid is sprake als de vrouw niet voldoende inkomsten heeft, noch zich deze in redelijkheid kan verwerven, om volledig in haar eigen behoefte te kunnen voorzien.

5.7. Uit de door de vrouw overgelegde inkomensgegevens volgt dat zij op dit moment een arbeidsinkomen heeft van € 2.349,- bruto per maand, te verhogen met 8% vakantiegeld en 3% decemberuitkering. Uit de aangehechte berekeningen volgt dat het netto besteedbaar inkomen van de vrouw € 2.123,- per maand bedraagt en haar aanvullende behoefte € 5.627,- netto per maand of € 10.980,- bruto per maand.

Draagkracht van de man

5.8. Het hof is – anders dan de rechtbank – van oordeel dat de man voldoende gemotiveerd heeft betwist dat hij nog altijd een inkomen van € 17.000,- netto per maand heeft of in staat moet worden geacht een netto inkomen van die omvang te verwerven. Vast staat dat de man niet langer in dienst is bij [D]. Het is niet aannemelijk geworden dat de man werkzaamheden voor [E] verricht waarvoor hij een vergelijkbare beloning ontvangt. Daarbij is ook van belang dat de man onbetwist heeft gesteld dat over zijn inkomen in Qatar geen belasting werd geheven, zodat zijn bruto- en nettoloon gelijk waren. Dat betekent dat de man, als wordt uitgegaan van een belastingdruk naar Nederlandse maatstaven, een aanzienlijk hoger bruto inkomen zou moeten verwerven om een gelijk netto inkomen te realiseren als voorheen. Het lag op de weg van de vrouw om nader te onderbouwen dat de man een dergelijk hoog inkomen kan verwerven, bijvoorbeeld door concrete functies met een dergelijk salaris naar voren te brengen. Dit heeft de vrouw nagelaten.

5.9. Hoewel het hof niet aanneemt dat de man zijn inkomensverlies volledig kan herstellen, houdt het hof wel rekening met een verdien capaciteit aan de zijde van de man. Gezien zijn opleidingsniveau en werkervaring acht het hof de man redelijkerwijs in staat om een inkomen van € 10.000,- bruto per maand te verwerven. Het hof is van oordeel dat dit van de man ook gevergd kan worden in het kader van zijn onderhoudsplicht. De stelling van de man dat hij veelvuldig tevergeefs heeft gesolliciteerd en de ter onderbouwing hiervan overgelegde emailberichten maken dit oordeel niet anders, mede gezien de twijfels die de vrouw heeft geuit over deze wijze van solliciteren in de (internationale) branche waarin de man ervaring heeft.

5.10. Bij het berekenen van de draagkracht van de man gaat het hof uit van de situatie dat de man in Nederland belastingplichtig is. Het hof houdt rekening met een bijdrage in de kosten van de kinderen van € 600,- per maand voor de twee jongste kinderen van partijen. Gebleken is dat de man geen woonlasten voldoet, zodat het hof daarmee geen rekening houdt.

Uit de aangehechte berekeningen volgt na brutering een draagkracht aan de zijde van de man van € 4.005,- per maand.

Dat bedrag wordt per 1 januari 2021 verhoogd met de wettelijke indexering van 3% en bedraagt dan € 4.125,15 per maand.

5.11. De draagkracht van de man is niet hoger dan de aanvullende behoefte van de vrouw, zodat de man zijn gehele draagkracht dient aan te wenden als bijdrage in de kosten van levensonderhoud van de vrouw.

6. De slotsom

Op grond van wat hiervoor is overwogen zal het hof de bestreden beschikking vernietigen voor zover het de partneralimentatie betreft en beslissen als volgt.

7. Aanhechten draagkrachtberekeningen

Het hof heeft berekeningen gemaakt van het netto besteedbaar inkomen en de behoefte van de vrouw en van de draagkracht van de man. Een gewaarmerkt exemplaar van deze berekeningen is aan deze beschikking gehecht en maakt daarvan deel uit.

8. De beslissing

Het hof, beschikkende in hoger beroep: vernietigt de beschikking van de rechtbank Midden-Nederland, locatie Utrecht, van 22 november 2019, voor zover het de partneralimentatie betreft, en in zoverre opnieuw beschikkende:

bepaalt dat de man aan de vrouw met ingang van 23 maart 2020 als bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud € 4.005,- per maand zal betalen en met ingang van 1 januari 2021 € 4.125,15 per maand, de toekomstige termijnen telkens bij vooruitbetaling te voldoen.

NOOT

Achtergrond

De rechtbank Midden-Nederland heeft bij beschikking van 22 november 2019 de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Deze uitspraak is inmiddels op 23 maart 2020 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Partijen zijn ouders van drie meerderjarige kinderen. Uit de uitspraak kan worden afgeleid dat partijen inmiddels al geruime tijd niet meer samenleven, de vrouw arbeidsinkomen geniet en de kinderen bij moeder wonen, althans woonden. In de genoemde beschikking is de door partijen overeengekomen bijdrage ten behoeve van de jongste twee kinderen vastgelegd in die zin dat de man voor de twee jongste kinderen € 300 per maand zal voldoen. De genoemde beschikking van de rechtbank Midden-Nederland is niet gepubliceerd op rechtspraak.nl. Aangezien alle drie de kinderen van partijen meerderjarig zijn, wordt ervan uitgegaan dat het oudste kind de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt en in zijn of haar eigen levensonderhoud kan voorzien.

De rechtbank heeft voorts bepaald dat de man met ingang van de dag van de inschrijving van de echtscheiding de vrouw een bijdrage van € 8.017 bruto per maand dient te voldoen.

De man kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank en komt tegen de uitspraak in hoger beroep. De man werpt twee grieven op die zijn gericht tegen de door de rechtbank vastgestelde behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man. In deze noot zal alleen worden ingegaan op de vaststelling van de behoefte van de vrouw. Uit de uitspraak van het hof kan verder niet worden afgeleid op welk

bedrag de rechtbank de behoefte van de vrouw heeft vastgesteld.

Het geschil

De rechtbank heeft de behoefte van de vrouw bepaald op basis van de hofnorm. De man heeft een aantal omstandigheden aangevoerd waarom de hofnorm niet als maatstaf voor de huwelijksgerelateerde behoefte van de vrouw kan gelden. Welke omstandigheden de man aanvoert, wordt verder niet toegelicht in de uitspraak van het hof.

Hoe wordt de behoefte vastgesteld?

Voordat ik verder inga op de uitspraak van het hof fris ik nog even het geheugen op ten aanzien van de vraag hoe de behoefte van de alimentatiegerechtigde dient te worden vastgesteld. De basis vormt het arrest van de Hoge Raad van 19 december 2003.¹ Uit die uitspraak volgt dat de behoefte van de alimentatiegerechtigde met inachtneming van alle relevante omstandigheden dient te worden vastgesteld. Daarbij wordt de behoefte zoveel mogelijk bepaald aan de hand van concrete gegevens betreffende de reële of met een zekere mate van waarschijnlijkheid te verwachten kosten van levensonderhoud. In het arrest van 3 september 2010² herhaalt de Hoge Raad de wijze van vaststelling van de behoefte van de alimentatiegerechtigde nog een keer. Uit beide uitspraken volgt dat het vaststellen van partneralimentatie maatwerk is. Dit wordt ook bevestigd in het Rapport Expertgroep Alimentatie.³

Maar hoe verhoudt zich dat met de hofnorm? De hofnorm is een door het hof 's-Hertogenbosch ontwikkelde vuistregel waarbij ervan wordt uitgegaan dat de huwelijkse behoefte 60% van het netto besteedbaar gezinsinkomen bedraagt minus de kosten van de kinderen. De Hoge Raad heeft in zijn uitspraak van 6 juni 2014⁴ bepaald dat de hofnorm niet als enige maatstaf kan worden gebruikt bij het vaststellen van de draagkracht. De Hoge Raad herhaalt in de uitspraak van 6 juni 2014 dat de alimentatie moet worden bepaald met inachtneming van alle door partijen aangevoerde relevante omstandigheden.

Betekent dit dat de rechter de hofnorm nooit als uitgangspunt mag nemen bij het vaststellen van de behoefte van de alimentatiegerechtigde? Uit de genoemde uitspraak van 3 september 2010⁵ van de Hoge Raad kan worden afgeleid dat de hofnorm kan worden toegepast, tenzij het bedrag dat volgt uit de hofnorm gemotiveerd wordt betwist. Uit de conclusie van de Procureur-Generaal bij de Hoge Raad, mr. F.F. Langemeijer, bij het arrest van de Hoge Raad van 9 maart 2018,⁶ volgt dat ook op de hofnorm kan worden teruggevalen als de vaststelling van de werkelijke behoefte van de alimentatiegerechtigde op grond van het partijdebat niet mogelijk blijkt. In die zaak had de vrouw haar werkelijke behoefte onvoldoende onderbouwd en was de door de man voorgedragen begroting niet realistisch.

Kortom, het toepassen van de hofnorm als (enige) maatstaf voor het vaststellen van de behoefte van de alimentatiegerechtigde kan op gespannen voet staan met het door de

1 HR 19 december 2003, ECLI:NL:HR:2003:AM2379, r.o. 3.4.

2 HR 3 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM7050, r.o. 3.4.

3 Rapport Expertgroep Alimentatie, versie januari 2021, p. 14.

4 HR 6 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1336.

5 HR 19 december 2003, ECLI:NL:HR:2003:AM2379, r.o. 3.4.

6 HR 9 maart 2018, ECLI:NL:PHR:2018:38.

Hoge Raad verlangde maatwerk, maar desondanks kan in sommige gevallen de hofnorm wel als (enige) maatstaf gelden.

Hoe stelt het gerechtshof de behoefte vast?

Terug naar het geschil. In eerste aanleg is de behoefte op basis van de hofnorm vastgesteld. De man heeft een aantal – in de uitspraak niet nader genoemde – omstandigheden aangevoerd waarom de hofnorm bij het vaststellen van de behoefte van de vrouw niet opgaat. Het hof bepaalt dat toepassing van de hofnorm met een aantal correcties leidt tot een reële inschatting van de nahuwelijkse behoefte van de vrouw. Het hof overweegt dat de vrouw aan de hand van een behoefte-lijst voldoende heeft laten zien welke uitgavenposten bij de huwelijkse welstand horen. Het hof merkt daarbij op dat van de vrouw niet kan worden gevergd dat zij exact onderbouwt hoe zij elke euro in de toekomst zou willen gaan besteden. Het hof voegt daar nog aan toe dat de toekomstige bestedingskeuzes van de vrouw heel anders zouden kunnen zijn dan tijdens het huwelijk en dat het niet aan het hof is zich uit te laten over persoonlijke keuzes van de vrouw.

Bij het bepalen van de behoefte van de vrouw neemt het hof als uitgangspunt een in de uitspraak nader omschreven huwelijkse periode die volgens het hof representatief is voor de huwelijkse welstand, zowel voor wat betreft het inkomen als wat betreft de extra lasten. Uit de uitspraak valt verder niet af te leiden in hoeverre partijen van mening verschilden ten aanzien van de huwelijkse referentieperiode.

Tijdens de huwelijkse referentieperiode was er sprake van een dubbele woonlast (partijen woonden niet meer samen) en partijen maakten hoge kosten voor de Europese School (van één of meerdere kinderen van partijen). Bij de berekening van het netto besteedbaar inkomen van partijen trekt het hof van het netto besteedbaar gezinsinkomen niet uitsluitend de (tabel)kosten van de kinderen af, maar ook nog de volgende bedragen (correcties): een bedrag vanwege dubbele woonlasten van partijen alsmede een bedrag voor de kosten van de Europese School.

De op maat gesneden hofnorm?

In de onderhavige zaak lijkt het erop dat het hof het door de Hoge Raad gewenste maatwerk levert door bij de berekening van het netto besteedbaar inkomen van partijen rekening te houden met (de inkomsten en uitgaven tijdens) een huwelijkse periode die representatief is voor de huwelijkse welstand van partijen. Het door de vrouw ingediende behoefte-lijstje lijkt het hof te gebruiken als toets om te beoordelen of het door het hof berekende behoeftebedrag overeenkomt met de uitgavenposten die horen bij de huwelijkse welstand van partijen. Ook in een ander door het hof Arnhem-Leeuwarden op 3 maart 2020 gewezen arrest⁷ past het hof de hofnorm toe en overweegt daarbij dat bij de vaststelling van de behoefte aan de hand van een behoefte-lijstje de alimentatiegerechtigde dient te laten zien welke uitgavenposten bij de huwelijkse welstand van partijen horen.

Wie in de praktijk wel eens is geconfronteerd met het opstellen en bespreken (tijdens de mondelinge behandeling) van een met stukken onderbouwd behoefte-lijstje weet dat dit tijdrovende exercities zijn. Daarnaast leidt de bespreking van

zo'n behoefte-lijst soms tot escalerende discussies in de rechtszaal.

Verschuivende gerechtshoven signaleren deze knelpunten bij een strikte hantering van de onderbouwing van de behoefte van de alimentatiegerechtigde.⁸ In een uitspraak van 7 februari 2019⁹ overweegt het hof 's-Hertogenbosch dat de hofnorm weliswaar op gespannen voet staat met het door de Hoge Raad verlangde maatwerk, maar in de zaak die ter beoordeling voorlag, waren er geen bijzondere omstandigheden gesteld die maakten dat toepassing van de hofnorm tot een ongewenst resultaat zou leiden.

Of de gerechtshoven daarmee ook in voldoende mate rekening houden met het door de Hoge Raad verlangde maatwerk, is ter beoordeling van de Hoge Raad.

mr. M. Kemmers

Kemmers Familie Advocaten

23

Verzoek tot ontkenning vaderschap door verwekker, mogelijkheid of onmogelijkheid?

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden zp Arnhem

14 januari 2021, nr. 200.279.218,

ECLI:NL:GHARL:2021:320

(mr. Feunekes, mr. Smeeing-van Hees, mr. Kroezen)

Noot mr. A.M.E. Derks

Vaststelling ouderschap. Geen (persoonlijkheids)recht verwekker. Eerbiediging gezinsleven.

[IVRK art. 7, 8; EVRM art. 6, 8; BW art. 1:199, 1:200, 1:207]

Essentie: Verzoek DNA-onderzoek door mogelijke verwekker afgewezen. In de wetgeving en jurisprudentie wordt niet aanvaard dat een mogelijke biologische vader een (persoonlijkheids)recht heeft op bepaling van zijn biologisch vaderschap.

Samenvatting: De man en de vrouw ontmoeten elkaar tijdens de Nijmeegse Vierdaagse terwijl zij beiden op dat moment een relatie hebben. Niet lang daarna blijkt de vrouw in verwachting en laat zij het ongebooren kind erkennen door haar partner. Voor de geboorte van de minderjarige treedt de vrouw in het huwelijk met haar partner zodat uit het huwelijk de minderjarige wordt geboren. Op grond van de wet wordt de echtgenoot van de vrouw van rechtswege de vader van de minderjarige. De man vermoedt echter de verwekker/biologische vader te zijn van de minderjarige en verzoekt zowel in eerste aanleg als in hoger beroep om een DNA-onderzoek ter vaststelling van zijn biologisch vaderschap. Zowel de rechtbank als het hof wijzen dit verzoek van de man af. Het hof overweegt dat zowel in de wetgeving als de jurisprudentie tot nu toe niet is aanvaard dat een mogelijke biologische vader een (persoonlijkheids)recht heeft op bepaling van zijn biologisch vaderschap. Dit maakt dat van een belangenafweging

7 Hof Arnhem-Leeuwarden, 3 maart 2020, ECLI:NL:GHARL:2020:1972.

8 Hof Arnhem-Leeuwarden, 3 maart 2020, ECLI:NL:GHARL:2020:1972, hof Amsterdam, 30 oktober 2018, ECLI:NL:GHAMS:2018:4010.

9 Hof 's-Hertogenbosch, 7 februari 2019, ECLI:NL:GHSHE:2019:434.